

HUDBA: z vedlejšího kupé

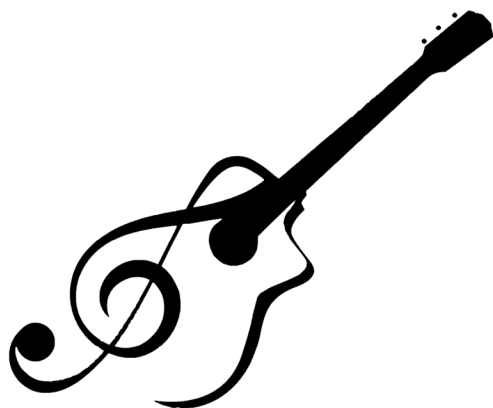

M. K. Hardy

M. K. Hardy

HUDBA

z vedlejšího
kupé

Autor: © M. K. Hardy
Obálka: © Zuzi Maat
Redaktor: Zuzana Rokosová
Korektor: Radek Hochmal
Rok vydání: 2022

ISBN: 978-80-908531-0-2 pdf

www.mkhardy.cz
www.facebook.com/mkhardybooks
www.instagram.com/m.k.hardy

Emma

Sedím už skoro dvě hodiny na nejmín pohodlný židli na světě a pořád nejsem hotová. Nechápu, proč mi sem nedají nějakou normální. Vždycky to dělaj takovou dobu, byl by to snad nějaký problém? Už mě z tý dřevěný opěrky bolejí záda a zadek mám úplně zkoprnělej.

„Přestaň sebou pořád mlít,“ ozval se mi za zády protivný hlas kadeřnice, která si mě přidržela za ramena.

„Trvá to hrozně dlouho, potřebuju si občas přesehnout,“ nenechala jsem se, ale jí to bylo úplně jedno.

„Když to vydrží ostatní, tak ty taky,“ odpověděla naprosto nekompromisně a já protočila panenky. „Viděla jsem to.“

„To byl úmysl,“ ušklíbla jsem se do zrcadla, proti kterému jsem seděla. Stála nade mnou s nabroušeným výrazem a hřebenem v jedné ruce. Možná jsem se chovala jako fracek, ale co je komu do toho. Nestojím o to tu být, tak proč bych si na něco hrála. Kadeřnice sklopila zrak zpět k mým vlasům a pokračovala v přípravě. Dívala jsem se na sebe do zrcadla a zvažovala, jestli by nechtělo něco trochu doladit v líčení. Vizážistka už na mně zapracovala, ale já jsem prostě nikdy nebyla úplně spokojená. Abych pravdu řekla, pokaždé když mě někdo namaloval, cítila jsem se jako jiná osoba. Jako by do toho zrcadla koukala

obyčejná holka, ale pohled jí oplácel někdo cizí. Někdo sebevědomý, nádherný a elegantní.

„Tak hotovo, konečně,“ pronesla kadeřnice, když mi do vlasů zabodla poslední pinetku. Měla jsem jich v hlavě snad tunu. Naposledy mi celý účes přestříkala lakem a já zalapala po dechu. Možná mě mohla trochu varovat, že bych si měla zakrýt nos a oči. Předpokládám, že se mi chtěla pomstít za mé chování.

„Díky.“ Ironie byla z mého hlasu zřejmě patrná, protože se ušklíbla a začala balit věci. Baba jedna protivná. Nechápu, co má za problém. Dostává peněz jako šlupek a ještě se ksichtí. Návrhářka mi oblékla první šaty, které vybrala, a já se mohla podívat na finální vzhled do zrcadla. Jak říkám, někdo úplně jiný.

Je obdivuhodný, jak někdy dokáže vizážistka nalíčit člověka tak, že to vypadá téměř přirozeně. Zato jindy nanese tolik barvy, že to budu smývat celý večer. Dnes byl bohužel ten den, kdy jsem musela být zmalovaná jako omalovánka. Tvář jsem měla umělecky nezdravě bledou a oční stíny ve stylu kouře se táhly téměř ke spánkům. Vypadalo to šíleně a skvěle zároveň, je umění tohle zvládnout nanést na obličej. Já jsem sice zastánce lehkého líčení, ale celý život mě vychovávají tak, abych nenalíčená ani nevyšla z domu. Tohle je samozřejmě až příliš, však je to jen na focení.

Prohlédla jsem si extravagantní barevný úbor, co jsem

vyfasovala, a povzdechla si. Tak jdeme na to. Otočila jsem se od zrcadla a obula si nechutně vysoké podpatky. Vylezla jsem z malého pokoje, který byl mou šatnou a útočištěm pro následující půlden.

„No konečně,“ hlesl fotograf, který si nechává říkat Philippe. Jmenuje se sice Filip, jenže to podle něj není dostatečně profesionální. Potřebuje děsně originální jméno, které uchvátí. Mě neuchvátilo, ale rozhodně jsem si ho zapamatovala. Přeci jen se těžko vytěsňuje vzpomínka na mužského, který se vám představí jako Philippe, poví vám, že je mu nesmírnou ctí, a políbí vám ruku. Tehdy jsem zvažovala, jestli se mám smát, nebo mu ji vyškubnout. Takové zážitky jsou na celý život. Tohle prostě nemůže normální člověk vybalit na tehdy patnáctiletou holku.

„Nemůžu za to, že to tak trvá,“ rozhodila jsem rukama a prošla ateliérem až před objektiv. Fotím už skoro sedm let a pořád je to stejné. S tím rozdílem, že před lety nikdo neměl tu potřebu dělat ze mě maškaru. Tehdy se snažili o co nejpřirozenější snímky. O něčem takovém se mi může jen zdát. Už nejde o hezké fotky a případnou reklamu, momentálně tomu říkají umění. Já tomu říkám pakárna.

„No jo, no jo, tak už nemluv a narovnej se,“ mávl nad tím rukou. Moc dobře věděl, že já jsem přišla včas a tohle je prostě na dlouho. Rozsvítil světla, která mě

nepříjemně ozářila, a já se napřímila. Tak a je to tu. Několik hodin mučení. Vykouzčila jsem na rtech umělý úsměv a začala pózovat. Pomalu jsem měnila pozice a výrazy ve tváři, podle toho, jak mi to přišlo nejvhodnější.

Vzpomínám si na svoje první profesionální focení. Mamka mě dotáhla před cizího chlapa (teď už tak docela cizí není) řekla mi, že mě upraví vizážistka a pak se budu fotit. Myslela jsem si, že to bude trvat třeba hodinu, jak to běžně chodí, když se jdete s rodinou nechat vyfotit od profesionála. To jsem ještě netušila, že ze mě chce udělat své druhé já. Mamka bývala modelkou a nutně potřebuje, abych šla v jejích šlápějích. Vůbec se mě neptá, jestli si to přeju taky. Mohlo mě to napadnout, když mě doma nutila oblékat si její věci, malovala mě jako panenku a pořád žertovala, že jsem celá ona. Asi to nebyl zase takovej vtip.

Nicméně když jsem byla připravená a stoupla jsem si před plátno, začalo peklo. Neustále jsem poslouchala, jak se tvářím špatně, že bych měla změnit pózu, mám křivá záda a ruce že mám ohnout v loktech víc, než je pro smrtelníka přirozený. Občas mi oznámili, že jsem prkno, a abych pravdu řekla, až do té doby jsem netušila, že bych se mohla usmívat špatně. Úsměv je úsměv, ne? Každý má svůj, tak co bylo na tom mém špatného? Nemám na to zrovna dobré vzpomínky. Cítila jsem se ošklivá a neschopná, chtěla jsem jít domů a večer v pokoji jsem to obřečela.

Dnes už je to jiné, je mi dvaadvacet, mám docela slušné zkušenosti, a tak mě jejich připomínky netrápí. Jistěže mě čas od času Filip napomene, ale už jen zřídkakdy a především si z toho nic nedělám. Je mi jedno, co si myslí. Nikoho nezajímá, co si myslím já, tak proč by mě měli zajímat oni.

Pro mě tahle práce byla tak na půl dne, on s tím stráví času mnohem víc. Focení je pro něj něco, co sfoukne raz dva, ale vybrat z té hromady fotek pár nejlepších... No řekněme, že bych to dělat nechtěla. Když mě už počtvrté převlékli a chystali mi rekvizity k focení, mohla jsem se rychle občerstvit.

„Měla bys zkusit trochu jiný pózy,“ vyrušila mě během několikaminutového odpočinku mamka se sklenicí vína v ruce.

„Proč?“ otočila jsem se na ni trochu nasupeně. Nemám ráda, když mi do toho mluví. Dělala to od začátku a nikdy se mi to nelíbilo. Pokaždé jsem jí to řekla, ale bylo mi to k ničemu. Pokud chce, abych byla profik a taky s nima pracovala, tak by neměla být u každého focení. Je to nepříjemný mně a myslím, že i ostatním. Jak mám sakra dělat svou práci, když mám pořád za zadkem matku, která má ke všemu připomínky!

„Bylo by to lepší. Zkus si prohrábnout vlasy, zkus se pohládit po krku...“ Zadržela jsem ji zvednutým prstem a nenechala ji rozmluvit se. Většinou mi totiž vyjmenuje

snad všechno, co zná.

„Nemůžeš na mě počkat doma? Přijedu taxíkem,“ navrhla jsem šetrně a její výraz ztuhl.

„Snažím se ti pomoci,“ vyštěkla na mě a já držela jazyk na uzdě. Nejradši bych ji poslala pryč a oznámila jí, že na focení má vstup zakázán. Jenže pořád je to moje matka, mám k ní úctu... aspoň trošku a nemyslím si, že by se s rodiči mělo takhle mluvit.

„Já vím, jsi hodná, ale jsem pak akorát nervózní,“ nasadila jsem smířlivý tón a ona kývla. Fajn, takže to zabralo.

„Tak dobře. Když se mnou máš takový problém, uvidíme se doma.“

No, asi to nezabralo tak, jak jsem doufala. Otočila se na podpatku, políbila Filipa na tvář, odložila dopitou sklenici a odkráčela dřív, než jsem stihla něco dodat. Stačila jsem na ni jen mávnout.

„Konec pauzy!“ zavelel můj fotograf a já znovu nastoupila. Dělal jsem přesně to, co mi řekl, a pak jsem konečně byla vysvobozena. Došla jsem se do šatny odlíčit a převléknout do normálního oblečení. Byl konec léta a začínal nádherný podzim. Pro většinu lidí to je deštivé a zrádné roční období, ve kterém nevíte, co byste si vzali na sebe. Já jsem se na to dívala díky focení trochu jinak. Bylo to nádherné živé období, kdy můžete kombinovat všechny možné styly, a na fotce není nic krásnějšího než červené, oranžové a žluté listí, které ještě nestihlo

ze stromů opadat. Hrozně ráda vypadnu na podzim do přírody a prostě si udělám procházku.

Hodila jsem na sebe námořnický pruhované šaty a přes ně natáhla džínovou bundičku. Bílé botasky jsem si nazula nesmírně ráda, protože už mě z těch podpatků bolely nohy. Hotovo, mohla jsem vypadnout.

„Chceš se podívat?“ ozval se Filip, když jsem sahala po kabelce. Hned jak jsem odešla do šatny, posadil se s foťákem k počítači a začal stahovat dnešní snímky.

„No jasně.“ Došla jsem ke stolu, u kterého seděl, a obešla ho. Přikrčila jsem se za jeho zády a podívala se mu přes rameno do monitoru. Byly tam těch fotek stovky, ne-li tisíce. Vybral jednu z nich a zvětšil ji přes celou obrazovku. Vypadalo to fakt dobře. Vždycky jsem měla radost, když se nějaké focení opravdu vydařilo. Teď jsou snímky ještě takové hrubé. Až si s nimi trochu pohraje a upraví je, bude to teprve pecka. Každopádně už teď se mi líbil výsledek.

Dlouhé, uhlově černé vlasy jsem měla vyčesané do ozdobného drdolu a v nich zapíchnutou květinu. Jsem alergik, takže mi to museli opláchnout a nastříkat, jinak bych jim tu začala slzet a kýchat, což není zrovna žádoucí. Na tváři jsem měla slušný nános make-upu. Fotili jsme oblečení pro nějakou novou návrhářku, která by si chtěla udělat reklamu. Vždycky mě potěší, když pomááme někomu novému. Mladá žena, která se odhodlala

k podnikání... Obdivuju takový lidi. Jdou si za svým snem a udělají pro to všechno. Já nejsem schopná říct o svém snu ani vlastním rodičům.

Daniel

Sedím proti nádherné dívce a nemůžu si pomoci, musím se usmívat. Už je to nějaký pátek, co jsme spolu byli naposledy na večeři. Má krásná rusovláska. Objednal jsem nám moučnick a ona do něj začala rýpat vidličkou. Zatímco jsem přemýšlel nad tím, jak nadhodit nepříjemné téma našeho vztahu, ona se na mě ani nepodívala. Vlastně celý dnešní večer měla nějak nezvykle skloněnou hlavu a ani příliš nemluvila.

„Není ti nic, lásko?“ zakryl jsem svou dlaní její ruku a nechal je spojené na stole. Konečně ke mně vzhledla a já se snažil zjistit, co ji trápí.

„Vlastně ano,“ promluvila po dlouhé odmlce a vyprostila ruku z mého sevření. Tohle mi snad ještě nikdy neudělala. No možná jednou, dvakrát, ale nepřikládala jsem tomu moc velkou váhu.

„Co se děje?“ Pomohl bych jí s čímkoliv a hrozně rád.

„Myslím si, že bychom si měli dát pauzu.“ Tak s tímhle asi nepomůžu. Opřel jsem se do židle a zíral na ni jako na zjevení. Chvilí jsem přemýšlel, jestli jsem dobře slyšel, ale když se na mě se staženým obočím dívala a čekala na odpověď, uvědomil jsem si, co to znamená. Ona se vážně chce vídat s někým jiným?

Poslední rok našeho vztahu byl trochu odlišný. Moc

času jsme spolu netrávili a všechno bylo stejné. Chodili jsme na vysokou společně, ale každý na jiný obor. Místo toho, abychom každou volnou chvíli trávili spolu stejně jako na začátku, věnovali jsme se svým koníčkům a v jejím případě hlavně přátelům.

„Chceš se se mnou rozejít?“ potřeboval jsem to slyšet na rovinu. Na nějakou pauzu prostě nevěřím. Buď do toho jdeš, nebo ne. První špatný půlrok jsem doufal, že jde o náročnost školy a o to, že jsme oba dva ve stresu kvůli závěrečným zkouškám. Ten následující jsem si uvědomil, že to není tak docela pravda. vzdalovali jsme se jeden druhému. Už si ani nevzpomínám na večer, kdy jsme jen tak seděli v posteli a povídali si, natož abychom tam praktikovali jiné věci. Stejně se mi vůbec nelíbilo, co se právě rozhodla udělat.

„Nechci se rozejít.“ Podívala se na mě téměř zoufale. Jenomže proč se tak tvářila? Zoufalej bych měl být já. „Jen si myslím, že by nám prospěla menší pauza. Chvíli být od sebe, abychom zjistili, jestli si chybíme.“

No, možná mi měla jednoduše říct, že se se mnou chce rozejít. Tohle je snad ještě horší! Promnul jsem si rukama obličej a znovu se na ni podíval.

„Někoho máš?“ zeptal jsem se napřímo. Nejsm v tom sice profík, ale řekl bych, že když chce někdo pauzu, tak spíš potřebuje zjistit, jestli to s někým jiným nebude lepší. Když zjistí, že ne, tak se vrátí tam, kde je zvyklej. O to

rozhodně nestojím. Věděl jsem, že to není dokonalé, cítil jsem to a plánoval jsem s ní o tom mluvit. Jenže ona nechtěla mluvit a vyřešit to, potřebovala změnu a s jednou variantou už přišla. Řekl bych, že s tou nejhorší. Neměla zájem mi říct, co dělám špatně a co bych měl zlepšit. Třeba bych to dokázal, pokud by mě nechtěla změnit úplně od základů. Taky bych jí řekl, co mi vadí, a mohli bychom to zkusit napravit. Ne že by mi toho vadilo zrovna moc. Jenže teď už vím, že se nic napravovat nebude. Rozbitá váza jde sice slepit, ale už to nikdy nebude ono.

„Samozřejmě že ne,“ začala se rychle bránit.

„Takže už všechno vyprchalo,“ pokýval jsem si na srozuměnou hlavou a zhluboka se nadechl. Tak tohle je bomba. Rozhlédl jsem se kolem sebe a díval se na páry, které seděly v restauraci kolem nás. Všichni vypadali tak šťastně, vlastně skoro jako my ještě před chvílí. Spíš jsem si to jen nalhával, ani jeden z nás už pravděpodobně nebyl nějakou dobu skutečně šťastný. Ale vždyť to přece nebylo tak špatné, v životě jsme se ani nepohádali. Sevřelo se mi srdce, když jsem si uvědomil, co se tu mezi námi právě děje. Opravdu to nestojí za zkoušku, nejprve si promluvit, než uděláme takové radikální rozhodnutí?

„Nevyprchalo, jen prostě... Je to pořád stejné. Skončili jsme školu, je po prázdninách a jako by se nic nezměnilo.“

Jak se nic nezměnilo? Nechápu. Dokončili jsme školu,

oba dva si hledáme práci a to je přece jistým způsobem změna. Jsme oba dva dospělí. Jakmile tu zatracenou práci najdeme, změna bude radikální. Myslel jsem si, že jsme se na tom shodli. Nebo jsem to jenom špatně pochopil?

„Dobře,“ kývl jsem a pokusil se to rozdýchat. Byla to pro mě hodně velká rána. Miloval jsem tu holku a vlastně ještě pořád miluju, jenže tohle já nechci. Srdce mi zběsile bušilo, když jsem jí to odkýval a snažil se s tím smířit.

„Dane, copak tobě to nevadí? Jsme spolu už pět let a nikam jsme se nepohnuli.“

Tak o tohle šlo? Chtěla se posunout dál? To přece není problém, já se klidně posunu dál. Samozřejmě že jsem myslel na budoucnost. Jen ne poslední rok, kdy jsme se pořádně nebavili. Nemohla snad čekat, že ji požádám o ruku, když mě při odchodu políbí na tvář, jako kdybych byl jeden z jejích přátel. „Potřebuju být chvíli sama,“ vypadlo z ní najednou a já to vzdal. Tohle nemá smysl. Pokud se mnou nechce být, pak je konec. Smutek, který mě téměř ochromil, začal střídat vztek.

„Dobře,“ kývl jsem znovu a požádal jsem číšníka o účet. Chce být sama a já se právě rozhodl, že tuhle konverzaci už chci mít za sebou.

„Dobře?“ zvedla obočí a vypadala trochu naštvaně.

„To je vše, co mi k tomu řekneš?“

„A co víc bys chtěla slyšet? Pokud nejsi šťastná, pak bude lepší, když to ukončíme,“ rozhodl jsem se to

rozseknout. Miluju ji, pořád jí přeji to nejlepší. Jen se budu těžko vyrovnávat s tím, že to nebude se mnou.

„Neřekla bych nešťastná. Nechci to ukončit, myslela jsem, že se jen na nějakou dobu odstěhuju, dokud si to každý neurovnáme v hlavě.“

„Není co si urovnávat, Baru. Pokud si myslíš, že potřebuješ nějaký čas být beze mě, je něco špatně. Původně jsem si o tom s tebou chtěl dnes na večeri promluvit, probrali bychom to a třeba by se nám podařilo najít nějaké řešení, jenže ty nestojíš o řešení. Chceš pryč. Takže ne, rozhodně nestojím o žádnou pauzu, abych mohl doufat, že se ke mně možná vrátíš. Pokud toužíš odejít jednou, jak mám vědět, že se to nestane za pár let znovu? Jestli to takhle cítíš, pak bude lepší, když to ukončíme hned teď.“ Vysvětlil jsem jí svůj pohled na věc a všiml si, jak její oči chytají skleněný nádech. Ale ne, hlavně nezačni brečet. Já jsem docela citlivka a tohle bych jen těžko snášel. Navíc jsem to já, kdo by měl brečet. Vždyť ona chce pryč ode mě. Já jsem jí jen pomohl udělat to definitivní.

„Je mi to líto.“

„To mně taky,“ odpověděl jsem na její tiché hlesnutí a nechal si pohladit ruku, kterou jsem měl položenou na stole. Dal jsem peníze k účtu a přihodil i nějaké drobné. „Chceš pomoci se stěhováním?“ nabídl jsem se, i když se mi to z hloubi duše přičilo. Neuměl jsem si představit, jak dávám do krabic její věci a vynáším je z bytu ven.

„Ale no tak, Dane,“ pronesla nešťastně a slzy už neudržela na uzdě.

„Nemyslel jsem to zle, budeš toho mít hodně, chtěl jsem ti pomoci. Ale neboj se, myslím, že to pro mě bude těžší než pro tebe.“ Asi se nemůžu divit, že to pochopila jako narážku a ironii, ale myslím si, že jsme spolu byli dost dlouho na to, aby věděla, že bych takhle zlý nikdy nebyl. Obzvláště ne k ní. Nenáviděl jsem se za to, jak moc přímo mluvím a jak jí nabízím pomoc s odchodem. Jako by mluvil úplně někdo jiný, kdo nemá emoce a už vůbec nemá roztržité srdce na milion kousků a plíce sevřené ve svěrači.

„Pomůže mi brácha.“ Dnešní večer si připadám jako kývající se panáček na palubní desce auta. Že já hlupák se vším souhlasím. Tohle byla asi jediná věc, se kterou jsem souhlasil rád. Nejraději bych vypadnul někam hodně daleko... a taky že vypadnu.

„Dobře, pojedu na víkend k našim do Pardubic. Myslíš si, že to za tu dobu stihnete?“

Nechtěl jsem se dívat, jak si balí kufry a opouští byt, ve kterém jsme společně žili. Dost na tom, že se vrátím a nikdo tam na mě nebude čekat.

„Ano.“

„Tak jo, asi bychom měli jet.“ Zvedl jsem se ze židle a ona se postavila také. Tohle byla ta nejhorší večere ze všech. Pomohl jsem jí nasadit bundu a otevřel dveře

od auta tak, jako jsem to vždycky dělával. To, že už není moje, neznamená, že se budu chovat jako hulvát.

„Díky,“ řekla trochu rozpačitě. Moc by mě zajímalo, jak se asi teď cítí. Lituje alespoň trochu, že tomu nedala druhou šanci, nebo vůbec ne? Je mi osmadvacet a doufal jsem, že tohle bude ta pravá. Zřejmě jsem se splet. Nehledě na to, že kdykoliv jsem s někým chodil, vždycky jsem to byl já, kdo dostal košem. To mě přivádí k myšlence, že nejspíš dělám něco špatně. Jenže co to sakra je?

Celou cestu jsme jeli v tichosti a napětí v autě by se dalo krájet. Můžu být rád, že ta jízda netrvala moc dlouho. Zastavil jsem před domem a nechal nastartováno.

„Nejdeš si pro věci?“ zeptala se mě najednou a já zavrtil hlavou.

„Ne, hned pojedu.“ Nemělo smysl, abych tu s ní zůstal. Byl páteční večer a já bych odjížděl stejně hned zítra ráno. Nemohl jsem jít s ní. Co kdybych ji ještě začal přemlouvat a choval se jako ubožák. Nehledě na to, že postel je tam jen jedna. Cesta mi trvá hodku a půl. Když je po osmé, tak to bude možná jen hodina. Pojedu hned, nechci se na to dívat.

„Dobře, kam mám dát klíče?“ Ta otázka mě zasáhla mnohem víc, než jsem čekal. Sepjal jsem ruce v klíně a promnul si klouby. Dlaně se mi příšerně potily.

„Nech je v bytě a jen zabouchni dveře.“ Můžu být rád, že majitelka našeho skromného příbytku nechala dát

zvenku kouli. Nikdo se dovnitř nedostane, leda nějaký zloděj. Snad ho to nenapadne zrovna tenhle víkend.

„Dobře,“ odpověděla znovu stejně. Taky je z toho mimo. Nevím, jestli jsem rád, nebo mně je jí líto. Ne, líto mi jí rozhodně není. Mohla to ještě zkusit, místo toho se chtěla hned stěhovat. „Měj se hezky, Dane,“ naklonila se přes ruční brzdu a políbila mě na tvář. Dovolil jsem si na tu titěrnou chvíli zavřít oči a zavzpomínat na staré časy.

„Přeju ti, abys byla šťastná.“ Donutil jsem se k chabému úsměvu a ona vylezla z auta. Zabouchla za sebou a otevřela dveře do baráku. Ještě naposledy se na mě otočila a já kývl. Myslím si, že to byl poslední úsměv, který mi kdy věnovala. Vstoupila do domu a já se mohl dívat jen na zavřené dveře. Chvíli jsem tam seděl a přemýšlel, jestli bych neměl bojovat. Jestli bych neměl říct, že ji miluju a nechci o ni přijít. Ne... pokud to tak ona necítí, rozhodně nesmím prosit ani nic takového. Nejsem zoufalec... no možná trochu jo, ale nebudu se ženou, která se mnou nechce být.

Poklepal jsem hlavou a vyrazil pryč. Projížděl jsem noční Prahou a díval se kolem sebe. Všechno mi najednou připadalo tak ponuré. Vždycky se mi noční Praha líbila, dokonce jsem chodíval na Petřín, abych pozoroval všechna světla, která se rozsvěcují a zhasínají. Byla to nádhera, která mi byla dokonalou inspirací pro mou tvorbu. Jenže teď? Teď jsem viděl tmu a nic jiného. Nepřišlo mi to ničím

zajímavé, všechno bylo najednou mdlé a světla mě nepříjemně oslňovala.

Přestal jsem se rozhlížet a soustředil se na cestu. Dálnice byla fajn, moc aut takhle pozdě nejezdí a já to mohl hezky rozjet. Nejsem řidič, který by překračoval rychlost, ale dneska jsem na to měl chuť. Jen doufám, že nepotkám policajty. Sakra, jestli mě někdo změří, tak přijdu o papíry. Zase jsem zpomalil a vrátil se ke svým sto čtyřiceti kilometrům za hodinu. Je to tak nepatrný přestupek, že mě kvůli tomu snad nezastaví.

„Ty jsi teda drsňák, Danieli,“ ucedil jsem ironicky. Byl jsem spíš hlupák.

Cesta mi trvala jen hodinu, což bylo fajn. Jenže za tu hodinu jsem se snažil vymyslet, co bych měl říct našim. Proč jsem vlastně přijel, proč se mnou nepřijela Barča a kvůli čemu jsme se rozešli. Co se dá dělat, měli ji rádi, zvykli si na ni. Chodili jsme spolu na vysokou a celou tu dobu jsme byli spolu. Hraje naprosto báječně na příčnou flétnu a konzervatoř jí šla úplně sama. Tak dost, nad tímhle teď nemůžu přemýšlet. Zaparkoval jsem auto před barákem u krajnice a vystoupil jsem.

Dopřál jsem si pár minut na rozdýchání a pak jsem vyrazil. Zaklepal jsem na dveře a počkal venku, dokud se v okně vedle dveří nerozsvítilo světlo.

„Kdo je tam?“ ozval se tátův hlas.

„To jsem já, Dan,“ zavolal jsem na něj a hned vzápětí

jsem zaslechl hlasité chrastění klíčů v zámku. Dveře se otevřely a v nich stál šedovlasý chlapík po šedesátce, který od mé poslední návštěvy, jež byla asi před měsícem, rozhodně přibral pár kilo.

„Dane, co tu děláš? Pojd' dál,“ přivítal mě s úsměvem na rtech a ukročil stranou. Vstoupil jsem do domu a hned, co za mnou zavřel, jsem se dočkal pořádného objetí.

„Ahoj tati.“ Poplácali jsme se vzájemně po zádech a jaksepatří se přivítali.

„Zlato, kdo je to?“ ozval se ženský hlas ze schodů a já zahlédl bosé nohy.

„Ahoj mami,“ mávl jsem na blondátou hlavu, která se hned vzápětí vynořila.

„Dane! To je ale překvapení!“ vypískla. Myslím, že kdyby se nebála, tak by zbytek schodů vzala po dvou. Sevřela mě v náručí a drtila mě, co to šlo. Jo jo, s rodinou jsme si hodně blízcí. Po chvíli mě pustila, pohlédla mi do tváře a promluvila:

„Co se stalo?“

Dodnes nechápu, jak to dělá. Ať už se potýkám se se-
bemenší patálií, stačí jí jediný pohled a pozná to na mně.

Emma

Po focení jsem vyrazila rovnou domů. Vzala jsem si tágo a byla jsem tam raz dva.

„Pane jo,“ hvízdal si taxikář, když zastavil před naším domem. Vlastně před obří zdí, ve které byla vestavěná železná brána a monitorovací systém. „Jdete na návštěvu?“ podíval se na mě udiveně. To jako vypadám, že sem nepatřím, nebo co?

„Ne že by vám do toho něco bylo, ale jdu domů.“

Vrazila jsem mu do ruky peníze a vystoupila jsem. Debil jeden, co mu je sakra do toho, kam jdu? Prošla jsem bránou a pokračovala po dlouhé dlážděné cestě, kterou lemovaly ozdobné keře. Od doby, co mamka přestala pracovat jako modelka, se zhlédla v zahradě. Ona na ní sice nedělá, protože by se celá umazala, ale má na to hned dva zahradníky. Musím uznat, že zahrada vypadá opravdu působivě. Když jsem konečně došla k naší vile, přestalo se mi tam chtít. Určitě dostanu přednášku o tom, jak jsem se chovala na focení.

„Už zase jsi něco domluvila?“ rozléhal se v hale rozčilený hlas táty, sotva jsem vstoupila. Super, už se zase hádají.

„Já to dělám pro ni!“ vyštěkla máma a já si zula boty.

„Zeptala ses jí, jestli to vůbec chce?“

Ale ne, zase je to kvůli mně. Mamka trvá na tom, abych dělala modeling. Jediné, co je podle ní podstatné, jsou jazyky. Táta zase chce, abych studovala cokoliv, co by se mi mohlo později hodit na některé z pozic v jeho firmě. Ti dva spolu nemají vůbec nic společného. Tatka je politikem a taky ředitelem mezinárodně uznávané společnosti, je pořád ve své firmě a neustále létá na pracovní cesty. Mamka je bývalá modelka, zajímá ji jen vzhled, společenské skandály a teď i zahrada. Nechápu, jak se ti dva mohli dát dohromady. Vlastně tuším, ale ta myšlenka se mi z hloubi duše přičí.

„Jsem doma!“ zavolala jsem dost nahlas, aby mě slyšeli.

„Výborně, zlato, pojedeme na dovolenou,“ přiřítla se na vysokých podpatcích za mnou do chodby mamka. Ani po tolika letech nedokážu pochopit, proč se maluje a strojí i doma a především proč sakra nosí doma boty. Chovala se přesně jako ty slepice v různých telenovelách. Vleze v nich klidně i na gauč.

„Proč? Vždyť jsme se z jedné vrátili před týdnem.“

Nepochopte mě špatně, nejsem nevděčná, jenže mě od maturity tahají po všech čertech. Už je to dva roky a já bych ráda byla chvíli doma. Chci si číst, chci se učit a vídat se s kamarády. Tohle je samá pracovní cesta a já musím absolvovat všechny schůzky s rodiči, aby mě ukázali. Prý se mi to v budoucnu bude hodit, když bych

nastoupila do firmy. To tvrdí samozřejmě jen táta. Nebaví mě to, fakt ne.

„Není to typická dovolená, bude čistě pracovní,“ zajásala a já svésila ramena. Ještě horší, než jsem čekala.

„To je přece každá naše dovolená.“ Podívala jsem se zoufale na taťku, který se jako stín přikradl za její záda.

„Teď budeš pracovat ty. Domluvila jsem ti focení přímo v Paříži, budeme tam celý měsíc.“

Její nadšení se nedalo přehlédnout.

„Cože?“ Já tu neskrývanou radost nesdílela.

„Budeš fotit pro jeden slavný francouzský parfém a exkluzivní spodní prádlo.“

„Co prosím?“ zavrčela jsem na ni a šlehla pohledem po tátovi.

„Já za to nemůžu, Emičko,“ podíval se na mě omluvně. Jistěže ne, hádají se spolu tak často, že mi je z toho na nic. A ještě horší je, že tu hádku táta většinou vždycky vzdá, pokud jde o – podle něj – nedůležité věci. Jenže když se ta hádka týkala mě a vysoké... taky to vzdal. Co to asi říká o našem vztahu?

„Už několikrát jsem ti řekla, že spodní prádlo nefotím,“ zkřížila jsem vzdorovitě ruce na prsou a ona je dala v bok. Boj právě začíná, jenže já jsem jediná, kdo ví, že vyhraju.

„Nechceš si snad ještě vybírat, že ne? Víš, co mi to dalo práce?“

„Je mi to jedno. Parfém fotit klidně budu, prádlo v žádném případě.“

Neustoupím ani za nic.

„Proč ne? V modelingu je to normální,“ rozhodila naštvaně rukama.

„Řekla jsem ne, nebudu nahá někde na fotce.“

Stála jsem si tvrdě za svým.

„Nebudeš nahá...“

Už mě to nebavilo. Rozhodla jsem se do toho zatáhnout i ten tichý stín, který doteď naši přestřelku jen sledoval.

„Ty bys snad chtěl, aby tvoje dcera byla skoro nahá někde na plakátu, tati?“ podívala jsem se na něj zpříma. Nejspíš to ode mě bylo krutý a vypočítavý, ale musela jsem. Možná už nejsem pánem svého času ani své budoucnosti, ale rozhodně zůstanu pánem své duše, svého srdce a těla. To si uchráním, ať to stojí, co to stojí. Chvíli jsme se na něj obě dívaly, než konečně promluvil.

„Emma spodní prádlo fotit nebude,“ oznámil stručně a jasně. Mamka ho sice měla omotaného kolem prstu, ale když bylo nutné zakročit, udělal to. A co se mě týče, pořád jsem jeho holčička. Jaký otec by chtěl svou dceru vidět uprostřed města v krajkách?

„Ale Patriku,...“ chtěla protestovat, ale on ji umlčel zvednutou rukou.

„Řekl jsem ne.“

O jeho slovech nebylo pochyb. Rozhodl se, a tak to má být.

„Děkuju, tati,“ políbila jsem ho rychle na tvář a už jsem mířila do svého pokoje.

„Odjíždíme v úterý,“ zavolala na mě ještě máma a já za sebou zavřela dveře. Je pátek večer, to už jsou jen čtyři dny. No, nebudu si tím kazit náladu, místo toho jsem se vysprchovala a namalovala se na večer. Byla jsem domluvená s holkama, že si vyrazíme, a to platí. Otevřela jsem dveře do svého nádherného velkého šatníku a začala vybírat. Legíny, delší elegantní tričko, koženou bundičku a kozačky. Jo, to bude přesně to pravý. V kuchyni jsem do sebe nasoukala zeleninovej salát a mohla jsem vyrazit.

„Jdu ven!“ zavolala jsem do obýváku a první se ozval taťka.

„Řekni Karlovi.“

Tím myslel muže, který s námi prakticky bydlel. Je to postarší vdovec a dělá nám řidiče od doby, co pamatuju. Je mi hrozně blbý ho tahat ven, kdy se mi zlíbí, na druhou stranu je za to placený, a to víc než slušně. Vyšla jsem z domu a zavolala mu. Během pěti minut byl venku připravený k jízdě. Je to hrozně milej pán, vždycky se na mě krásně usmívá.

Dovezl mě do baru, kde jsme měly sraz s holkama, a já mu hezky poděkovala. Domluvili jsme se, že mu zavolám, kam pro mě má přijet a kdy. Tak to bylo vždycky,

rozhodně jsem ho nechtěla nutit tu zůstat.

„Dobrá večer,“ usmála jsem se sladce na hlídače před barem, který mě pustil dovnitř. Byla jsem tady tolikrát, že si mě pamatují, nehledě na to, že mě dost lidí může poznat z nějakých časopisů nebo billboardu. Má to své výhody i nevýhody.

Obrovský urostlý chlap kývl a ustoupil ze dveří, abych mohla projít. Nezastavovala jsem se v té části klubu, kde jsou stoly se sezením, a došla až na konec. Bylo zde kovové zábradlí a takový malý balkonek, ze kterého je skvěle vidět na bar a taneční parket ve spodním patře. Vypadalo to tu skvěle. Taneční parket, obrovské promítací plátno, kde se točil jeden klip za druhým, hezký bar s ještě hezčími barmany a podél parketu stálo pár vyvýšených stolů, když si někdo potřebuje odložit. Prostě pecka.

Hned jsem zaznamenala skupinku tří holek, které tančily jako o život, a kolem nich se občas nachomýtl nějaký ten chlapík. Byl tam dokonce i Petr. Všech pět nás chodilo na stejnou střední školu a rozhodli jsme se zůstat v kontaktu. Bylo to super, zbožňovala jsem naši pětičlennou partu, skvěle jsme si rozuměli. Většina z nich řešila nějaký problém s rodiči nebo s něčím jiným, takže jsme svým způsobem všichni měli něco společného. Petr je skvělejší kámoš. Abych pravdu řekla, shodneme se ve více věcech. Nejsem zrovna ten typ, co by potřeboval nějakýho kluka, ale kámoše člověk potřebuje vždycky.

Kdysi dávno jsme se zdrželi trochu dýl v baru, večer mě doprovázel a tak nějak se stalo, že šel se mnou dovnitř. Vlastně se to stalo celkem dvakrát... ne třikrát, bylo to fajn.

Chvíli jsem se na ně čtyři dívala a přemýšlela o tom, jak moc mi ten měsíc budou chybět. Vídali jsme se na obědy, na večere a chodili jsme po barech. Naprostá senzace. Oni se čím dál víc sbližovali a já se jim vzdalovala. To všechno jen proto, že mě naši tahali na pracovní cesty, kde jsem většinu času trávila zavřená v hotelu nebo s nechtutně nudnýma klientama.

Nebudu si tím kazit náladu. Sešla jsem po schodech dolů a objednala si jeden z druhů Mojita. Dost často jsem od nich slýchala, že je to hnusný pití. Oni totiž většinou pili whiskey nebo nějaký drahý rumy, já byla spíš na koktejly. Vzala jsem si sklenici a přesunula se houpavými pohyby k nim na parket. Jakmile si mě holky všimly, ozval se vráskot. Olíbaly mi tváře a na řadu přišel Petr. Chtěla jsem ho normálně políbit jako je, ale on se tvářil tak blbě, že jsem ho jen lehce objala a ustoupila.

„Proč ti to tak trvalo?“ zeptala se mě Karolína.

„Měla jsem dneska focení.“

Naklonila jsem se až k jejímu uchu, aby mě přes hlasitou hudbu slyšela.

„Jak se vede?“ ozvala se Markéta, která právě upoutala pozornost nějakýho kluka. Pokusila jsem se jí odpovědět,

ale ona už se mi nevěnovala. Byla otočená čelem k neznámému a kroutila se před ním. Divoška jedna, neměla problém si kdekoliv kohokoliv nabrnknout.

„Jak se máte, vy dva?“ zeptala jsem se Petra a Denči. Oba se na mě usmívali jako sluníčka. Je pravda, že právě Petra a Denču jsem neviděla už děsně dlouho. Před naší poslední pracovní cestou jsem se sešla jen s Kájou a Maki, oni neměli čas.

„Skvěle,“ kývl Peťan a já na něj mrkla.

„Protáhnu to dneska?“ Moc dobře věděl, na co se ptám. Pro holky to nebylo žádným tajemstvím ani překvapením.

„Kdepak, jsem šťastně zadanej,“ pokrčil výstižně rameny a já protočila panenky. Jasně, byla jsem trochu otrávená, na takovém odreagování není vůbec nic špatného a už je to přes měsíc, ale přála jsem mu to. Je dobře, že má ženskou, vždycky to byl hodnej kluk.

„Tak třeba někdy.“ Nikdo nemůže vědět, jak dlouho jim to vydrží. Petr se jen ostýchavě usmál, ale Denisa se na mě zamračila.

„Moc s tím nepočítej.“ Bylo poznat, že nahodila strojený úsměv a přitulila se k němu.

„Vy dva?“ Podívala jsem se z jednoho na druhého a oni kývli. Tak teď už to dává smysl, proto jsem je neviděla. Možná proto se Denča dneska chová tak chladně, moc dobře ví, co jsme spolu s Petrem měli. Tak teď si připadám

jako idiot. „Moc gratuluju,“ usmála jsem se spokojeně. Samozřejmě, že jsem jim to přála, jsou to mí přátelé. Jen nevím, jak moc velký to na nás bude mít dopad. Je dost možný, že se s nimi už moc často neuvidím. Žárlivost, to je mrcha.

No nic, budu si užívat, dokud to jde. Vypila jsem další koktejl a tančila na parketu jako divá. Nejsem ten typ, co by se styděl, zřejmě to bude tím, že minimálně dvakrát týdně fotím a další dny chodím na přehlídky nebo zkoušky šatů. A díky tomu mi vůbec nevadí, že na mě lidi zírají, když tancuju. Mám tanec moc ráda a ještě radši tančím s kamarády. Bohužel další dva koktejly mi nějakým způsobem připomínaly Paříž. Ty deštníčky a ovoce na okraji skleničky. Až příliš jasně jsem si uvědomovala, že za pár dní odjízďím a dlouho, moc dlouho je neuvidím.

„Co je?“ zeptala se mě Karolína, když jsem se zastavila u baru s pitím v ruce a dívala jsem se na ostatní. Veškerá chuť k tanci mě opustila.

„Zase musím odjet,“ povzdechla jsem si nahlas a ona protočila oči.

„Kam tentokrát?“

„Do Paříže.“ Ještě nikdy jsem tam nebyla, věřím, že je krásná, ale prostě se na to necítím. Vždyť z ní skoro nic neuvidím, jestli budu zavřená někde v atelieru. Nechci pořád někde cestovat, nechci lítat po světě.

„Na jak dlouho?“

„Na měsíc.“ Zoufale jsem se na ni podívala a ona hvízdlá. Přes hlasitou hudbu jsem to neslyšela, ale to, jak se zkroutily její rty, mluvilo za vše.

„A kdy odjíždíš?“

„Už v úterý.“ Naklonila jsem se k ní blíž, abych nemusela moc křičet.

„To je hrozně brzy.“

„Reagovala jsem stejně, když jsem to zjistila.“ Prohrábla jsem si volnou rukou vlasy, čehož jsem ve chvíli litovala, jelikož jsem si uvědomila, že mám ještě pořád účes z focení. Doufám, že jsem to celý nezbořila.

„Dneska na to nechci myslet, chci si užít večer. Budete mi zase chybět.“ Objala jsem svou nejlepší kamarádku a ona mě pevně stiskla.

„Tak to jdeme rozjet,“ oznámila rozhodně. Popadla mě za ruku a už mě táhla znovu na parket. Byla skvělá, dokázala i z pitomého dne udělat den dobrý. Vždycky mi zvedla náladu, dokonce i na dálku po telefonu.

Daniel

„Povíš nám už konečně, proč ses tu objevil uprostřed noci?“ zeptala se mě mamka v sobotu ráno u snídane. Včera jsem je požádal o trochu klidu a slíbil vysvětlení druhý den. No, byl druhý den a mně se do toho chtělo stejně tak málo jako včera. Bohužel to bylo nevyhnutelné.

„Bára se přes víkend stěhuje pryč, doufal jsem, že bych tu mohl do pondělí zůstat. Šlo by to?“ vybalil jsem to na ně tak rychle, až jsem se sám divil. Mamce zaskočilo sousto a taťka se zamračil.

„Co se stalo?“

Nejsem si jistý, jestli tohle snesu. Jak si můžu povídat s rodiči o tom, že si se mnou chtěla dát pauzu? Jak jim vysvětlím, že jsem to rozhodl za nás za oba?

„Rozešli jsme se.“ Zakousl jsem se do rohlíku a ani se jim nepodíval do očí.

„Proč?“

„Mami, prosím,“ podíval jsem se na ni konečně. „Stalo se to včera, nečekal jsem to a rozhodně nejsem připravený si o tom povídat.“

Myslel jsem si, že se mi ten rozhovor podařilo uzavřít. Spletl jsem se.

„Jak to, že to přišlo tak najednou? To se přece nestává,

jen tak,“ promluvila do ticha a ve finále to byl táta, kdo debatu ukončil.

„Miláčku, nech toho. Když se na to necítí, tak si o tom povídat nebudeme.“ Pohladil ji lehce ruku a mně bylo mizerně. Viděl jsem ty dva šťastný po tolika letech. Vždycky jsem si říkal, že přesně takhle budeme vypadat my s Bárou, až trochu zestárneme.

Chtěl jsem se odstěhovat pryč z Prahy a zůstat s ní v pěkném domě s verandou, dětmi a psem. Kdybych měl odpovědět na máminu otázku, patrně bych ji zklamal. Vlastně to nebylo úplně najednou, měli jsme problémy, ale ona je nechtěla řešit. Vlastně mi ani neřekla, jaké byl ten problém. Já jsem jen cítil, že je něco jinak... špatně. Jenže takové věci doma vysvětlovat nehodlám. Je to moje věc, tak to i zůstane.

„Samozřejmě, že tu můžeš zůstat. Můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš chtít,“ opustila své dedukce matka a přešla ze zaskočeného výrazu k soucitnému. Moc lehké mi to nedělá.

„Děkuju, neberte si to špatně, ale půjdu se projít a pak asi zalezu.“ Bylo dost na nic, že jsem chtěl být a potřeboval být sám, ale v domě vlastních rodičů to zrovna moc dobře nešlo.

„Samozřejmě, dělej, co potřebuješ,“ vysypala ze sebe rychle a přisunula ke mně konvici s kávou. Sakra, tohle teď vážně nepotřebuji, nechci soucit, musím se s tím

vyrovnat sám. Zvedl jsem se od stolu a uklidil si po sobě špinavé nádoby.

„Děkuji za snídani.“ Chystal jsem se k odchodu, když mi došla jedna věc. „Kde je vlastně brácha?“

„Jel na nějaký víkendový hudební festival.“ To byl celý on. Můj bratr je o tři roky mladší než já a je úplně jiný. Já jsem klidný typ chlapa, který se jen tak s někým do řeči nedá. I Barča mě musela oslovit jako první, já si prostě moc nevěřím. Jediné, v čem jsem si docela jistý, je hudba. Skládání písní a hraní na klávesy s kytarou je pro mě celý život. Jednoho dne bych se tím chtěl živit. Oproti tomu můj pětadvacetiletý bratr je sportovec, hraje ve vysokoškolském týmu fotbal a je to snad nejvíc společenský člověk, jakého znám.

„Tak jo, zatím se mějte.“ Asi mi nevádí, že tu nebude. Ještě by se mi vysmál, že si neumím udržet ženskou. S tím on problém nikdy neměl. Je sebevědomý, pořád usměvavý a optimistický. Svým způsobem mu tu jeho bezstarostnost trochu závidím. Já se dívám na svět realističtěji a vždycky přemýšlím o budoucnosti. Mám to jasně vymyšlené. Budu skládat texty, prodávat je slavným hvězdám a nějaké z těch textů si nechám. Chci si pořídit nahrávací vybavení, abych si s tím mohl sám pohrát, kdykoliv budu chtít. Snad se mé písně a hudba časem uchytí. Kdybych nemusel pracovat a celý život bych dělal tohle, to by byla senzace.

Vylezl jsem ze dveří a rozhlédl se po okolí. Můj rodný domov byl na kraji Pardubic, takže nebyl problém odejít někam trochu mimo civilizaci. Snažil jsem se všem lidem vyhýbat a zamířit do nejbližšího lesa. Začal podzim a určitě porostou houby. Sešel jsem z cyklostezky, která tu vedla, vstoupil přímo mezi stromy a pátral očima po zemi. Chodil jsem tam dobré dvě hodiny a měl jsem asi pět hub. Buď jsem slepý, nebo tady vážně žádné nejsou.

Možná to taky bylo proto, že jsem neustále přemýšlel nad tím, co jsem sakra dělal špatně. Fakt mi to vůbec nedocházelo, nedokázal jsem na to přijít. Možná jsem se jí měl víc věnovat nebo ji chválit. Ne, chvála nebude ten problém, to jsem dělal až až. Bydleli jsme spolu, hráli jsme spolu a zpívali. Navštěvovali jsme vzájemně rodiny, a přesto to bylo špatně. Nebo to nebylo dost.

Neustále mi hlodá v hlavě ta věc, kterou mi řekla. Chtěla pauzu, aby zjistila, jestli si vzájemně chybíme. Samozřejmě že mi chybí. Jenže to, co tahle její myšlenka znamenala, mě ničilo. Pochopil jsem to tak, že ona už se každý den netěší domů, až budeme společně, tak jako já. Je pravda, že jsem domů vždycky spěchal, ale možná právě proto, že jsem věděl, že bude pohodový večer. To zřejmě nebude ten správný důvod, kvůli čemu se hnát domů – pohodový večer, jsem idiot.

Obávám se, že jsem se pro ni stal jen samozřejmostí. Někým, ke komu se vždycky může vrátit, ale už z toho

není celá pař. Jenže já jsem to tak neměl, nebo ano?

Musím něco změnit. Nesmím na to myslet, očividně tohle bude ten problém. Kdybych si to měl shrnout, tak jsem to pochopil tak, že jsem nudný, předvídatelný a nesálá ze mě ten správný žár. Nerad to přiznávám, ale kdybych byl mým bratrem, asi by se mi to nestalo. Pět let, byli jsme spolu celých pět let. Takovou dobu! A k čemu je mi to teď?

Před ní jsem chodil jen s jednou holkou, za celou střední jsem byl jen s jednou holkou, která se na mě později vykašlala. Pokaždé když jsem se o nějakou pokusil, odmítla mě z nejrůznějších a většinou z těch nejpitomějších důvodů. Nejčastěji to bylo tím, že jsem skvělý kamarád a nechce o mě přijít. Což je dost směšné, protože už jen tímhle o mě přišla, takže to vlastně klidně mohla zkusit. Jenže to pravděpodobně byla lež, žádná z nich do toho prostě nešla.

Udělám to jinak, budu se chovat jako můj bratr. Budu mužskej, kterej po prvním rande nepřemýšlí nad tím, jak se k němu ta holka stěhuje a kdy by jí měl říct, že ji miluje. Nesmím si dovolit přiznat jí své city předčasně, což bude taky pravděpodobně můj problém. A především nesmím spadnout do škatulky přátel. Z ní už se nikdy nevyhrabu. Musím být odvážný a první krok udělat dřív, než se do té podělané škatule dostanu.

Mám jasno. Zkusím změnit svůj styl chování a uvidíme,

jak se mi povede. Snad to zvládnou, nejsem si tím zrovna moc jistý. Víím, že to chci zkusit, ale taky víím, že si občas prostě nedokážu pomoci.

Tápal jsem ještě slušnou chvíli a konečně narazil na plac, kde bylo víc hub. Sundal jsem si bundu, naházel je do ní, abych je všechny pobral, a vyrazil k našim.

„Můžeme si udělat smaženici,“ zavolaal jsem ještě z chodby a zamířil přímo do kuchyně.

„Teda, našels toho víc, než my před týdnem,“ pochvalovala si mamka a hned je začala malým kuchyňským nožem čistit. Pomohl jsem jí s tím a byl jsem neskutečně vděčný, když se mě na nic neptala. Vlastně nemluvila vůbec, jen mi občas řekla, abych to udělal na drobnější kousky. Bud' konečně pochopila, co potřebuju, nebo s ní táta promluvil. Tak či tak to bylo ku prospěchu.

Ještě před obědem jsem se zavřel do svého starého pokoje, který se vůbec nezměnil. Měl jsem na zdech plakáty slavných světových klavíristů a zavěšenou svou úplně první kytaru. Sundal jsem ji ze zdi a vybrnkal si pár akordů. Zbožňuju ten zvuk a vibrace strun. Vzbuzuje to ve mně ty pravé emoce. K mé smůle jsou teď pěkně mizerné, takže jsem ji zase pověsil na zeď a šel raději na oběd. Celé odpoledne jsem byl v pokoji a přemýšlel, co teď budu dělat. Umím se o sebe postarat, ale nejsem zvyklý být sám.

Sakra, jiné myšlení, jiné chování. „Bud' nepředvídatelný a bud' v pohodě,“ zopakoval jsem si to, co jsem

vymyslel v lese, a zalezl večer do postele. Sobota s nedělí mi utekly jako voda. Nedělal jsem skoro nic a nebylo to vůbec špatné. Až v neděli někdy po deváté jsem se rozhodl začít dělat něco pro svou budoucnost. Musím si najít tu zatracenou práci. Otevřel jsem bratrův počítač a hned jsem toho litoval.

Myslel jsem si, že si jen projdu maily, a tak mu nebude vadit, když si ho půjčím. Naši mi to schválili, přišlo mi to v pohodě. Bohužel na mě hned po zapnutí vykoukla z obrazovky polonahá blondýna s dlouhýma nohama. Měla na sobě jen krajkové kalhotky a rozepnutou pánskou košili s kravatou. Vlastně to bylo moc pěkné.

Nečum na to, nevíš, jestli náhodou nepatří k bratrovi, napomenul jsem se rychle a otevřel prohlížeč. Nastavil jsem to přes celou plochu, aby mě dívka nelákala, a začal jsem googlit. Dokončil jsem školu, musím si najít práci. Než se mi podaří prorazit jako muzikant a budu se tím živit, budu potřebovat dělat něco jiného. Něco, co bude stačit na plný nájem bytu.

Našel jsem několik zaměstnání coby učitel hry na klávesy a kytaru, soukromé lekce se tu také docela často objevovaly. Jenže nevím, jestli by mě to bavilo. Chtěl jsem hrát, hrát lidem a sledovat jejich tváře, když poslouchají mé skladby. Tak nejlépe poznám, jestli za to má hudba stojí. Jejich emoce to prozradí. Rád bych zjistil, jestli mé písně vzbuzují v lidech radost, smutek nebo je nudí.

Hledal jsem pár podniků, kde by se dalo vystupovat, jenže většinou požadují ostrřílené umělce. Těm, kteří to prostě chtějí zkusit, nenabízejí žádné benefity. Vlastně je to většinou zadarmo, což se mi teď vůbec nehodí. Samozřejmě že by mi nevadilo vystupovat zadarmo, jenže to bych musel mít zajištěný příjem z něčeho jiného.

Ještě jsem zvažoval variantu postavit se u východu z metra a hrát tam na kytaru s kloboukem před sebou. Jenže tohle se mi přičí, vlastně ani nevím proč, prostě bych to nechtěl dělat. Rád bych dokázal prorazit jinak než čekáním a doufáním, že si mě u metra někdo všimne.

Brousil jsem po internetu dobrou hodinu, než jsem zahlédl něco zajímavého. Chvíli jsem si pročítal nabídku, která mě zaujala, a zvažoval jsem své možnosti. Peníze by za to byly lepší než kdekoliv jinde a zkušenosti k nezaplacení. No co, doma mě nic nedrží, můžu se o to místo pokusit ucházet. Výborně Danieli, tohle je rozhodně nepředvídatelné.

„Jdu do toho,“ zaklapl jsem nadšeně počítač a vrátil ho zpět na místo. Teď už musím vyřešit jen drobný detail... potřebuju, aby mě přijali.